

Jūs esat saņēmuši apgraizīšanu Kristū (Kol. 2:11)

Laila Čakare

Kādi dīvaini, pēcnācējiem pēc tevis, ka jātop apgraizītam ikviens vīram. ... Astoņu dienu vecumā gan kristiešiem sakars ar ikviens no vīriešu kārtas jūsu vidū lai top apgrāzīts uz cilšu cīlīm; ... lai Mana derība pie jūsu miesām ir mūžīga derība. Bet neapgrāzītais no vīriešu kārtas, kam miesas priekšāda nav apgrāzīta, tā dzīvība ir izdzēsta no viņa tautas, Manu derību tas ir lauzis." (1. Moz. 17:10–14) Tik uzskatāmi un vienkārši – kurš nav apgrāzīts, tas nepieder pie Dieva tautas.

Tomēr ik gadu Kristīgā baznīca svin mūsu Kunga Kristus apgrāzīšanu. Neesat dzirdējuši par šādu svētku dienu? – Tā ir 1. janvārī, kad pēc Vecā gada aizvadīšanas un Jaunā sagaidīšanas nav nemaz tik viegli piecelties un atnākt uz dievkalpojumu. Pie tam ne vienmēr mūsu, luterānu, baznīcas par Kristus apgrāzīšanu tiek sprediķots. Arī Baznīcas gadagrāmatā šai dienai dots it kā pieklājīgāks nosaukums – *Jēzus vārda došanas diena*.

Uzcītīgais vēsturnieks Lūka par šo notikumu pavēsta īsi: "Kad astoņas dienas bija pagājušas un bērns bija jāapgrāiza, tad Viņa vārdu nosauca: Jēzus, kā to eņģelis bija teicis, pirms Viņš bija iedzīmis mātes miesās". (Lk. 2:21) Tātad vārda došana Jēzum, tāpat kā ikviens ebreju zēnam, bija saistīta ar apgrāzīšanu. Tā nebija tikai sena tradīcija, bet gan ārkārtīgi nopietna Dieva pavēle. Apgrāzīšana jau kopš Ābrahāma laikiem bija apliecinājums jeb piederības zīme Dieva tautai. Dievs Savus solījumus nelauž un neaizmirst, bet kā ir ar mums, cilvēkiem? – Visādi gadās jau vienas paaudzes laikā, kur nu vēl, ja līdz apsolījumu galīgajam piepildījumam jāgaida tūkstošiem gadu. Tāpēc Dievs Ābrahāmam saka: "Bet tā ir Mana derība starp Mani un tevi un taviem

... neizprotami vārdi. Kāds gan kristiešiem sakars ar ikviens no vīriešu kārtas jūsu vidū lai top apgrāzīts uz cilšu cīlīm; ... lai Mana derība pie jūsu miesām ir mūžīga derība. Bet neapgrāzītais no vīriešu kārtas, kam miesas priekšāda nav apgrāzīta, tā dzīvība ir izdzēsta no viņa tautas, Manu derību tas ir lauzis." (1. Moz. 17:10–14) Tik uzskatāmi un vienkārši – kurš nav apgrāzīts, tas nepieder pie Dieva tautas.

Senajā (17. gs.) Ziemsvētku dziesmā "Pie Tava ūplā stāvu es" mēs dziedam: "Tu manis labā atmācis, jau silītē ciest iesācis." Vai tas būtu teiks tikai par mazā Jēzus neērto guļas vietu silē uz salniem? Princīpā jau tāda silīte, ja vien nav par īsu vai šauru, nebūs daudz neērta par gultīnu vai ūpulīti. Kad kur te īpašas ciešanas? Bet, ja neman vērā apgrāzīšanu, varam uz šo dziesmas rindīju paraudzīties arī citādi.

Ilustrācijai ieskatīsimies 1. Mozus grāmatas 34. nodaļā. Te mēs varam lasīt par smagiem notikumiem un pārbaudījumiem patriarha Jēkaba dzīvē. Jēkabs, tāpat kā viņa tēvs Īzaks un vectēvs Ābrahāms, centās dzīvot mierā un satībā ar Kānaānas zemes iedzīvotājiem. Un tieši no šīs pusēs Jēkabs saņem negaidītu triecienu. Kad vietējā valdnieka izlūtinātais dēlinš ierauga Jēkaba meitu Dīnu, viņš nekavējas to iegūt ar spēku jeb, vienkārši sakot, – izvaro. Kaut arī viņa šajā Rakstu vietā tiek sauktā *jaldā*, kas ebreju valodā nozīmē 'maza meitene, vēl bērns', puisis, cik noprota, tur viņu pie sevis iestēgtu mājā un būtu pat gatavs precēt. Puiša tēvs ne vien neko neiebilst, bet pat dodas pie meitenes ģimenes nokārtot lietas "juridisko pusi" – vienoties par laulībām. Šāda attieksme un rīcība sanikno Jēkaba dēlus, Dīnas brāļus. Atklāti gan viņi neko neizrāda, jo vietējo pārspēķi ir liels. Un kur gan viņi lai liktos – ienācēji un svešinieki būdami? Tomēr nodarījumam sekot ātra un nezēlīga atmaka. Vecākie brāļi, kuriem arī ir lemšanas tiesības par māsas precībām, uzstāda savus noteikumus – visiem pilsētas vīriem jātiekt apgrāzītiem. "Tad," viņi saka, "mēs būtu ar jums viena tauta."

"Un notika, trešajā dienā, kad tiem bija sāpes, Simeons un Levījs, abi Jēkaba dēli, Dīnas brāļi, paņēma katrs pa zobenam, netraucēti ienāca pilsētā un apkāva visus vīrus. Un tie nokāva ar zobena asmeni Hamoru un viņa dēlu Šehemu un paņēma no Šehema nama Dīnu un izveda to ārā. Un

Jēkaba dēli gāja pie pārmākiem un aplaujīja pilsētu, kurā viņu māsa bija tikusi apsmieta. .. Un Jēkabs sacīja Simeonam un Levījam: "Jūs grūzat mani postā, padarīdam mani ienīstu šīs zemes iedzīvotāju kānaāniešu un ferisiešu starpā. Cik liels ir mūsu skaits? Ja tie sapulcējas pret mani, tie mani var sasist. Un es un mans nams tiksims iznīcināti." Bet tie sacīja: "Vai viņš drīkstēja apieties ar mūsu māsu kā ar netikli?" (1. Moz. 34:25–31)

Šīs piemērs rāda, ka sāpes pēc apgrāzīšanas ir tik lielas, ka veselas pilsētas viņi nespēj apvienoties un aizstāvēties pret pāris uzbrucējiem. Un nav nekāda pamata uzskatīt, ka mazam bērnam sāp mazāk nekā pieaugušam. Tātad Kristus sāk ciest un lej savas asinis jau dažas dienas pēc piedzīšanas. Arī tas notiek mūsu pestīšanas dēļ. Pestītājam bija jānāk no Ābrahāma pēcnācējiem un Viņš šo piederību Dieva tautai apliecinā arī ar Savu miesu.

Vai tādā gadījumā arī mums, kristiešiem, nevajadzētu tikt apgrāzītiem? Apustulis Pāvils pret to kategoriski iebilst. Par Ābrahāmu Pāvils saka: "Apgrāzīšanas zīmi viņš saņēma kā zīmogu ticības taisnībai." (Rom. 4:11) Bet par tiem, kas kristiešus mudināja uz apgrāzīšanos, apustulis nikni izsauca: "Kaut jel tie sagraizītos, kas jūs musina!" (Gal. 5:12). Jo mēs esam taisnoti ticībā uz Kristus nopolnu. Visas Bauslības prasības, arī šo – par apgrāzīšanu, Kristus ir izpildījis.

Tā nu mūsu Kunga Kristus apgrāzīšanas diena ir vēl viens brīnišķīgs Evangēlija pasludinājums. Kristībā mēs klūstam par Kristus nāves un augšāmcelšanās līdzdalībniekiem (Rom. 6:3–5). Savukārt Kristum piederēdamī un Viņā būdami mēs ticībā esam "saņēmuši apgrāzīšanu" (Kol. 2:11) jeb Dieva tautas piederības zīmi. **BDZ**

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Redakcija:

Bīkernieku 146, Rīga, LV-1079
e-pasts: bikeru.avize@e.apollo.lv
(C) Bīkeru evangēliski luteriskā draudze

BIKERU DRAUDZĒ

Dievkalpojumi

Svētdienās 10:00
Otrdienās 7:00

Katehēzes

Pirmdienās 18:00
Sestdienās 9:00
Sestdienās 10:15 (krievu valodā)

Bībeles stundas

Trešdienās 18:00
Sestdienās 11:15 (krievu valodā)

Mācītājs pieņem apmeklētājus

Pirmdienās 17:00–18:00
Trešdienās 17:00–18:00

Uzzīņas pa tālr. 67702517,
67537229, 29172798

2008. gada februāris

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 1 (26)

2008. gada februāris

Redzi – Tas ir Dieva Jērs!

K.O. Rozeniuss

*Jo es jūsu starpā negribēju neko
ciitu zināt kā vien Jēzu Kristu un
topašu krustā sistu.
(1. Kor. 2:2)*

dziešmu iemācīties kā vien tie
simts četrdesmit četri tūkstoši,
kas ir atpirkti no pasaules."
(14:3) Te ikviens redzams,
ka Dieva Gars vēlas padarīt šo
dziešmu par Ciānas laužu
atšķirības zīmi!

Kas šai dziesmā bija tik
īpašs, ka neviens to nevarēja
iemācīties kā vien apzī
mogotie? Apustulis Jānis
raksta, ka tie dziedāja Jēra
priekšā: "Tu tiki nokauts un esi
mūs atpircis Dievam ar Savām
asinīm" (5:9). Viņi dziedāja par
Jēra nopeelu un mūsu
pestīšanu Viņa asinīs!

Kāds varbūt sacīs: "Kurš
gan to nav dziedājis baznīcā?
Kurš tad nezina, ka par to nav
nekā lielāka debesīs un virs
zemes?" Tomēr padomājiet
labi. Kāpēc Svētie Raksti
vēsta, ka viņi dzied tikai un
vienīgi par to? Kāpēc šo
dziešmu nevar iemācīties
neviens cits, tikai apzī
mogotie? Te nav runa tikai par
dziešmas zināšanu un dzie
dāšanu. Svētie Raksti nemāca
liekulību. Pievērsiet uzmanību
Rakstu jēgai un nepievilieties!

Ko nozīmē tas, ka viņu
dziedātā dziesma ir vienīgi par Jēra nopolnu,
nevis par citām Dieva svētībām? Nav šaubu,
ka Ciānas kalna izglābto pulks pazina visus
Dieva brīnišķos radīšanas un uzturēšanas
darbus, kā arī īpašas Gara dāvanas un
svētīgos darbus cilvēka sirdī. Kāpēc tad viņi
dziešmā slavē tikai Jēra godu un Viņa
izpirkšanas darbu – "Tu tapi nokauts un esi
mūs atpircis Dievam ar Savām asinīm"! Vai
tas nav tas pats, ko Pāvils piemin, – ka viņš
negrib zināt neko ciitu kā vien Jēzu Kristu un
to pašu krustā sistu? Protī, tas ir vienīgais
ticīgas sirds mierinājums, prieks, dārgums un
gods. Jēra izpirkšanas upuris ir vienīgais
mūsu ticības dārgums, pēc kā mūsu sirds ir
izsalkusi un izslāpusi un kur tā rod cerību un
mieru.

Jāņa atklāsmes grāmatas 14. nodaļā
lasām par jaunu dziesmu, ko
apzīmogotais pulks dzied Jēram uz
Ciānas kalna: "Neviens nevarēja to
atšķirības zīme? Tādēļ nemeklēsim

mierinājumu ne paši sevī, ne Gara dāvanās,
pat ne savā ticībā un vēl mazāk ticības augļos,
dievbijībā un mīlestībā, bet meklēsim to
vienīgi Kristus miesas upuri. Jēzus Kristus saka:
"Mana miesa ir patiess ēdiens, un Mana
asins ir patiess dzēriens." (Jn. 6:55) Ticīga
cilvēka īstā atšķirības zīme ir tā, ka viņa
vienīgais iepriecinājums ir nokautais Dieva
Jērs. Nekam citam nav tik lielas nozīmes viņa
sirdi. Viņš nekad nav apmierināts ar paša
paveikto un piedzīvotajiem Svētā Gara
darbiem, kas paši par sevi ir labi un
brīnišķi. Bet kristīga cilvēka vienīgais
glābiņš ir pie Jēra, kas tika nokauts, – Viņš
mūs ir atpestījis Dievam ar Savām asinīm.

(Rozeniuss K.O. Vārds katrai gada
dienai. – R.: Luterisma mantojuma fonds,
2008.–33–34.)

Intervija

Priecīgs notikums

26. decembrī, otrajos Ziemsvētkos, Rīgas Domā tika ordinēts mūsu evaņģēlists Guntars Baikovs. Mēs, bīķerieši, lepojamies, ka viņš nācis no mūsu draudzes, un lūdzam, ceram un ticam, ka mūsu Latvijas Evaņģēliski luteriskā baznīca ir ieguvusi krietnu mācītāju, Jēzus Kristus kalpu. Lūk, nelielā saruna ar jauno mācītāju.

Šodien tu esi ordinēts palīgmācītāja amatā. Vai ir jau zināms, kurā draudzē tu turpmāk kalposi, vai varbūt tagad biežāk tevi redzēsim Biķeros?

Sobrīd vēl nav nekādas skaidrības, kas būs tālāk. Kad vasarā ordināciju atlīka, sāku interesēties par iespējām turpināt mācības Misūri sinodes baznīcas teoloģijas seminārā Sentluisā. Sobrīd esmu turp nosūtījis visus nepieciešamos dokumentus un gaidu atbildi. Vēl nezinu, vai mani uzņems. Visai negaidīti nāca paziņojums par ordināciju. Cik man zināms, arī baznīcas vadība gala lēmumu par manu kalpošanas vietu vēl nav pieņēmusi. Kā viena no iespējām tika minēta Mālpils un Suntažu draudze. Vienu reizi esmu atgādinājis, ka mani ir aicinājusi Biķeru draudze, bet līdz šim par iespējamo kalpošanu mūsu draudzē LELB vadības nostāja ir bijusi visai noraidoša.

Tu tagad esi aicināts un iecelts Dieva vārda kalps. Pastāsti, kā izpaudās aicinājums! Es bieži domāju par to, vai mēs sadzīrdam Dieva aicinājumu un to pareizi izprotam. Kā tas bija tev?

Tā noteikti nebija kāda neskaidra iekšējā balss. Mana pirmā satikšanās ar vēsti par

Kristu bija pirms gadiem 15 vai 16. Diemžēl toreiz nevis Kristus, bet paša labie darbi nostājās uzmanības centrā. Jau tad pirmo reizi saskāros ar kalpošanu. Tikai – cik tad ilgi var degt vēlēšanās būt labam, ja šī vēlēšanās nav celta uz Kristus pamata? Krusts atgādina, ka nedrīkstam aizstāties priekšā Kristum. Ja paši sevi godinām, tad nevaram vairs pagodināt Kristu un Viņš nevar pagodināt mūs. Ja godinām Kristu, Viņš ir uzticams un pagodina mūs – šeit un pēc tam arī tur, Sava Tēva valstībā. Taču radās daudz jautājumu. Pēc tam – apmēram pusotru gadu – gandrīz vai katru nedēļu tikāmies ar Aleksandru, lai rastu atbildes. Acīmredzot vēlme izzināt patiesību arī bija Dieva paša dāvātais aicinājums. Tas mani urredja un nedeva miera. Ārējais aicinājums nāca no mācītāja; viņš vaicāja, vai es gadījumā negribētu studēt Lutera akadēmijā? Jau toreiz sapratu, ka tas nav aicinājums tā vienkārši pamācīties, palasīt grāmatas, bet ka tam visam būs kāds loģisks turpinājums – kalpošana. Piekrīt baidījos, jo bija pamatotas bažas, vai spēšu to veikt. Bet vēl vairāk baidījos atteikties. Abi ar Janu, manu sievu, tīcējām, ka tas ir Dieva aicinājums. Tā nu iekšēji mani tirdzīja vēlme izzināt patiesību, ārējais aicinājums, nepārprotami formulēts, nāca no Aleksandra.

Šodien ir loti priecīga diena – tava ievadīšana mācītāja amatā, tomēr savā sprediķi tu runāji par loti smagām lietām, par īstās Kristus baznīcas cīņu ar viltus baznīcu. Vai tu pats izvēlējies Rakstu vietu, par kuru sprediķot?

Man tika dotas vairākas Rakstu vietas, no kurām varēju izvēlēties. Šī – Mt. 23:34–39 – mani uzrunāja un, gatavojot sprediķi, deva iespēju pārdomāt, ko nozīmē aicinājums kalpošanā un kas jājem vērā, uz to atsaucoties. Šodienas notikums ir simbolisks, un sprediķi gribēju pateikt to, kas, manuprāt, ir loti būtiski, – par uzticību Kristus Evaņģēlijā vēstīj. Šī vēsts vienmēr ir izraisījusi un arvien izraisa pretestību gan arīs baznīcas, gan baznīcā. Taču tieši pārbaudījums, kas ceļas no šīs pretestības, mēs varam ieraudzīt lieļu Dieva želastību.

Luters ir daudz rakstījis par to, cik liela svētība nāk no Kristus krusta. Tieši grūtībās un pārbaudījumos cilvēks spēj patiesi daudz izdarīt un arī piedzīvot Kristus tuvumu un stiprinājumu. Ne jau miera pilnais laiks ir tas vērtīgakais, lai gan, protams, – kam gan

negrības to baudīt! Taču īsti ticībā stiprināts, patiesā Dieva atzinā pieaudzis vari justies tikai tad, kad esi par Evaņģēliju iestājies un, Kristus atbalstu saņemis, spējis arī grūtībās pastāvēt. Krusts ir lielākā svētība, ko Dievs ir pievienojis Evaņģēlija sludināšanai. Tas sargā no slinkuma, tas dzen pie Rakstiem un dara mūs derīgus uzticētajam uzdevumam. Krusts atgādina, ka nedrīkstam aizstāties priekšā Kristum. Ja paši sevi godinām, tad nevaram vairs pagodināt Kristu un Viņš nevar pagodināt mūs. Ja godinām Kristu, Viņš ir uzticams un pagodina mūs – šeit un pēc tam arī tur, Sava Tēva valstībā. Taču uzticībā Kristum var būt smaga lieta. Iestāties par patiesību gandrīz vienmēr ir grūtā, nekā pielāgoties situācijai. Tieši tādēļ gribēju šajā dienā uzsvērt, ka tas, ko cilvēciski varam saskatīt kā grūtības, ir liela Dieva želastība, ar kuru tiekam ticībā darīti stiprāki. Kad gatavojos sprediķim, lūdzu Svētā Gara padomu. Mēs to nezinām, bet Viņš gan zina, kādi cilvēki dzirdēs pasludinājumu un ko tieši viņiem būtu jāsaņem, lai stiprinātos ticībā. Tā nu tieši šīs lietas man šķita svarīgi pateikt šodien, lai brāļi un māsas, kuri tās dzird, saņemtu iedrošinājumu un mieru.

Un ko tu gribētu teikt bīķeriešiem?

Tas man bija liels atbalsts, kad Rīgas Domā, kur notika ordinācijas dievkalpojums, redzēju tik daudz brāļus un māsas no Biķeru draudzes, tāpat arī no Ogres un Suntažu draudzēm, no Lutera akadēmijas un arī brāļus, kas jau ordinēti. Ienākot it kā svešā dievnamā, es tomēr biju starp savējiem. Atziņa, ka esam kopā daudzi, kas vienādi patēti šodien, lai brāļi un māsas, kuri tās dzird, saņemtu iedrošinājumu un mieru.

Ir kāda lieta, kuru gribētu Biķeru draudzei īpaši atgādināt: tā patiesi ir liela Dieva želastība, ka mūsu draudzei ir iespēja dzirdēt pareizi sludinātu Kristus Evaņģēliju. Tā ir želastība, kuru ikdienā nepamanām un nenovērtējam. Biķeru draudze tiek celta uz Kristus pamata, un tikai Evaņģēlija vēsts ir tā, kas cilvēkus velk pie Kristus un uztur ticībā. Nevajadzētu šo lielo Dieva dāvanu uztvert kā garantētu un pašu par sevi saprotamu lietu. Jo diemžēl daudzviet tas tā nebūt vairs nav. Visai draudzei ir jālūdz, lai Biķeros tas tā arī paliek, cik nu Kristus atvēlēs mums želastības laiku. Un arī katram draudzes loceklim sava laika un iespēju robežas būtu jācēnās Evaņģēlija svētību uzņemt un uzkrāt. Man pāšam ir tāda sajūta, ka visu savu dzīvi esmu bijis Biķeru draudzē vai, citiem vārdiem sakot, ka dzīve tā pa īstam sākās tikai tad, kad Dievs mani šurp atveda.

Un vēl – ir kāda noslēpumaina lieta. Kad saņēmu jauno amatu tērpu, tiku informēts, ka divas draudzes man šo talāru dāvina. Lai gan draudžu nosaukumi netika izpausti, mani nepamet aizdomas, ka vienas nosaukums sākas ar burtu "B", otras – ar burtu "O". Sirsnīgs paldies par mīlo dāvanu!

Intervēja Eva Lūse

negribas to baudīt! Taču īsti ticībā stiprināts, patiesā Dieva atzinā pieaudzis vari justies tikai tad, kad esi par Evaņģēliju iestājies un, Kristus atbalstu saņemis, spējis arī grūtībās pastāvēt. Krusts ir lielākā svētība, ko Dievs ir

Intervija

Jauns darbnieks mūsu draudzē

Pirms neilga laika mūsu draudzē sācis kalpot Lutera akadēmijas students Zigmārs Ziemanis – svētdienu dievkalpojumos viņš lasa Svēto Rakstu lasījumus un palīdz mācītājam izdalīt Svēto Vakarēdienu. Lūdzām viņu mazliet pastāstīt par sevi un par to, kā viņš nokļuvis mūsu draudzē.

Mana dzimtā vieta ir Valmiera. Tur es uzaugu un ieguvu vidējo izglītību. Jau kopš mazām dienām mamma mani qēma līdzi uz baznīcu – uz Valmieras draudzi. 1999. gadā tiku iesvētīts. Jau kādu laiku kalpoju Valmieras draudzē par pērminderi, vadīju jauniešu grupu. Bet apmēram pirms pusotra gada pārcēlāmies uz Rīgu. Sākām apmeklēt Mežaparka draudzi, kur par mācītāju kalpo viens no bijušajiem Lutera akadēmijas (LA) pasniedzējiem Rolands Eimanis. Taču uz Mežaparku mums bija grūti izbraukāt, un tā es sāku nākt uz Biķeru draudzi, kur arī kalpo – diemžēl nu jau bijušais – LA pasniedzējs mācītājs Aleksandrs Bīte. Nācām, lai saņemtu to, kas katram kristietim ir nepieciešams, – Dieva vārda un sakramento svētību.

Tad notika tā, ka mūsu evaņģēlistu, nu jau mācītāju, Guntaru aizsūtīja kalpot citās draudzēs un reizēm nebija nevienna cita, kas lasītu Dieva vārdu. Un kādā reizē mācītājs aicināja mani kalpot šādā veidā. Redzēdams šo situāciju, arī pats jau biju iedomājies piedāvāt savu palīdzību, taču Aleksandrs pasteidzās pirmsākums. Ja Dievs vēlēs, tad varēšu savu praksi turpināt šeit, Biķeros. Šobrīd mācos LA trešājā kursā, priekšā vēl ceturtais gads, un tad jau tālāk redzēs, pa kādiem ceļiem Dievs mani vadīs. Viss ir tikai un vienīgi Viņa rokās.

Iespējams, ne vienam vien baznīcēnam ir ienākusi prātā doma, ka būtu jauki pamācīties Lutera akadēmijā, lai kaut ko vairāk uzvinātu, lai labāk saprastu Dieva vārdu, taču tās ir bijušas tikai domas. Tev

acīmredzot ir bijuši nopietni apsvērumi, lai izšķirtos par šīm studijām.

Jā, tas ir jautājums par aicinājumu.

Daudziem ir brīnišķīgi stāsti, kā Dievs viņus

ir vadījis, kā viņi ir atgriezušies pie Radītāja,

taču man visa tā nav bijis. Esmu kristīts trīs

mēnešu vecumā – cik vien sevi atceros, esmu

tīcējis Dievam. Tā noteikti ir

Kristības svētība, kas mani ir

uzturējusi ticībā, jo manā

dzīvē nav bijis laika bez

attiecībām ar Dievu.

Pavisam nesen atcerējos

kādu gadījumu. Reiz, kad vēl

mācījosi pamatskolā, pastai-

gājāmies ar vecmāmiņu, un

viņa sacīja, ka man jākļūstot

par mācītāju. Viņa teica, es

esot tāds izskatīgs, meitenes

iešot klausīties dievkal-

pojumus. Man gan toreiz, kā

jau jaunietim, bija citi plāni.

Jau mācoties arodskolā,

aktīvi kalpoju zemessardzē,

vēlējos kļūt par militār-

personu. Biju pat nodomājis mācīties ASV un

kļūt par augsta ranga virsnieku. Bet tad es –

vēl mācoties vakarskolā – apprecējos. Tā kā

man bija ģimene, sapnis par ASV kļūva grūti

īstenojams, un radās doma iet mācīties uz

Aizsardzības akadēmiju. Visu laiku,

protams, turpinājās manas attiecības ar

Dievu, gāju uz baznīcu, uz dievkalpojumiem,

lasīju Bībeli, un tas pamazām manu dzīvi

mainīja. Strādājot apsardzes darbā, sanāca

brīvāki brīži, kad varēju vairāk Dieva vārdu

lasīt un studēt. Lasīju Vienprātības grāmatu

un daudzas citas – tā pamazām ieguvu tīcības

mācības pamatus.

Ģimenē pieteicās bērniņš, un Dievs mani

pamazām vadīja citos celos. Bija gan skaidrs,

ka jāiet studēt. Bija domas gan par

pedagoģijas, gan psiholoģijas studijām, arī

par jurisprudenci. Tomēr Dieva vārds darīja

savu, manī pieauga interese par tīcības

lietām, gribējās uzvināt daudz vairāk. Bija arī

kādi Svēto Rakstu vārdi, kas mani īpaši

uzrunāja un iespiedās dziļi sirdī – par to, ka

plāujamā daudz, bet plāvēju maz, kā arī par

to, ka Dieva tauta ganās kā avis, kurām nav

gana. Dievs visas lietas virzīja tā, ka es

sapratu, ka Viņš vēlas, lai es mācītos Viņa

vārdu. Es par to daudz lūdzu un sapratu, ka

tās nav tikai manas iedomas. Arī sieviņa mani

iedrošināja studijām Lutera akadēmijā.

Patiestībā Dieva

Lasītājs jautā

Ja Mateja evaņģēlijā 2. nodaļā aprakstīts, ka gudrie vīri pēc zvaigznes atrada Kristu, – kādēl tad baznīca nosoda astroloģiju?

Atbild palīgmācītājs Guntars Baikovs

Jau pats jautājums mudina šo lietu apskatīt divās daļās: (1) kas īsti a prakstīts Mateja evaņģēlijā 2. nodaļas sākumā, un (2) kādēl baznīcai ir nosodoša attieksme pret astroloģiju?

Gudrie no austrumiem

Mateja evaņģēlijā sengrieķu tekstā ir rakstīts nevis "gudrie vīri", bet gan – "magi" no austrumu zemes. Visai populāra ir kļuvusi versija, ka magi, kas bija ieradušies no austrumu zemes, spēja noteikt Jēzus dzimšanas laiku ar astroloģijas palīdzību. Tas tiešām būtu liels pagodinājums astroloģijai, ja tieši šis, kā paši astrologi mēdz dēvēt, zinātnes sekotāji būtu izrādišušies tie spējīgkiecē nākotnes notikumu paredzēšanā. Apstiprināt savas izdarības ar Svēto Rakstu autoritāti grib daudzi; arī dažādi dziednieki labprāt piesauc Dievu un izmanto Svēto Rakstu vārdus, lai saviem melnajiem darbiem piešķirtu baltu nokrāsu.

Ir izteikti dažādi minējumi par to, no kurienes bija nākuši magi, – no Arābijas, Ēģiptes, Persijas utt. Vārda "magi" lietošana varētu būt Mateja norāde uz to, ka tie ieradušies no Babilonijas. Jo tieši vārds "magi" daudzkārt izmantots, aprakstot Babilonijas gudros vīrus Daniela grāmatas grieķu tulkojumā, kas bija pazīstams jau gandrīz divus gadsimtus pirms Kristus. Saskaņā ar Mateja rakstīto šie magi bija atnākuši uz Jeruzālemi tādēļ, ka austrumos bija redzējuši uzlecam Jūdu kēniņa zvaigzni. Skaidrības labad jānorāda, ka, sekojot zvaigznei, magi nonāca tikai līdz Jeruzālemei; ceļu uz Bētlemei viņiem norādīja Dieva vārds no pravieša Mihas grāmatas: "Bet tu, Bētleme Efratā, kas esi maza starp tūkstošiem no Jūdas, no tevis nāks tas, kuram jābūt par valdnieku Israēlā un kura izcelšanās meklējama sensenos laikos, mūžības pirmslaikos". (Mih. 5:1)

Slavenais astronoms Johanness Keplers esot aprēķinājis, ka 747. gadā kopš Romas dibināšanas (tas ir 6./7. gadā pirms Kristus) esot bijusi vērojama Jupitera un Saturna konjunkcija (nostāšanās vienā līnijā vienam aiz otra, ja raugās no Zemes), kas notikusi, planētām atrodoties Zīvs zvaigznāja. Ko tas nozīmē? Jupiteris senatnē esot dēvēts par universa valdnieka zvaigzni, Saturns savukārt uzskaits par Palestīnas planētu, un Zīvs zvaigznājs tīcis saistīts ar pēdējiem laikiem. Tātad secinājums – universa pēdējo

laiku valdniekam bija jāpiedzimst Palestīnā. Tā magi atrada Kristu – vai nav jauks stāsts?

Tomēr paliek neskaidrs, kādā gan astroloģijai būtu interese par Kristu, Dieva Dēlu, kurš nāk uzņemties pasaules grēkus un pretendē būt par Kungu pār visām lietām, tajā skaitā arī zvaigzni? Visticamāk gan, ka šie gudrie meklēja Jēzu, zinādamī, kas Viņš ir Zvaigzne, lai kas tā arī būtu, tikai palīdzēja viņiem atrast celu.

Ir minētas vairākas iespējas, kā skaidrot šo zvaigznes parādīšanos. Varbūt tā bija kāda komēta? Haleja komēta esot lidojusi tuvu Zemei 11./12. gadā pirms Kristus. Varbūt supernova – loti spoža zvaigznes eksplozija? Varbūt pat kādas enģeļu parādības? Līdzīgi kā mākoņu un uguns stabs Mozus laikā gāja pa priekšu Israēlam (2.Moz. 13:21), tāpat šī neparastā zvaigzne varētu būt rādījusi ceļu magiem. Viens gan ir skaidrs no Evaņģēlijā liecības – šī zvaigzne nebija tāda astronomiska parādība, kādas esam paraduši novērot debesīs.

Bet varbūt tomēr ir vēl kāds cits, daudz vienkāršaks skaidrojums. Jau pieminējām pravieti Danielu, augstdzimušu jūdu jaunekli, kuru Jeruzālemes iekarošanas laikā aizveda trimdā uz Babiloniju. Kad kēniņam Nebukadnēcaram parādījās kāds zīmīgs sapnis un neviens no viņa valsts gudrajiem vīriem to nespēja izskaidrot, kēniņš lika vienus gudros nokaut (Dan. 2:12). Daniels šo sapni izskaidroja, tā izglābdams visu Babilonijas gudro vīru dzīvības. Nebukadnēcārs iecēla Danielu par visu Bābeles gudro vadītāju, un Daniels ilgus gadus bija otrs ieteikmīgākais cilvēks visā Babilonijas impērijā un vēlāk kļuva arī Persijas imperatoram Kīram loti tuvu stāvoša persona.

Danielam neapšaubāmi bija augsts sabiedriskais stāvoklis un liela politiski ekonomiska ietekme, taču ne jau tādēļ Daniels grāmata iekļauta Vecās Derības kanonā. Tieši Danielam pieder pravietojumi par Cilvēka Dēla kā mūžīga kēniņa valstību, kurai nebūs gala (Dan. 7:13–14) un par Kristus kalpošanas laiku (Dan. 9:24–27). Visai droši varam pieņemt, ka šie Daniels pravietojumi bija loti labi zināmi gan Babilonijas, gan, iespējams, arī Persijas gudrajiem, jo Daniels ilgus gadus bija vienu vadītājs. Iespējams, Babilonijas vai Persijas gudrie vīri daudz labāk par vēlākā laika teologiem spēja izskaidrot Daniels pravietojumus. Ja Daniels vieniem bija mācījis par Kristus gaidāmo dzimšanu kā par pašu Dieva uzvaru pār velnu, grēku un nāvi, tad magu pielūgsmes pilnā izturēšanās pret tāko dzimušo Dieva Dēlu ir labi saprotama. Jo Dievs Kristu darīja "par gaismu citām tautām, ka tu būtu Manas pestīšanas nesējs līdz pasaules galam." (Jes. 49:6)

Protams, pilnīgi visas atbildes nesniedz arī šis skaidrojums, taču tas atklāj un izskaidro gan gudro vīru zināšanu avotu, gan

īcības motīvus, gan dievbijīgo izturēšanos pret tikko dzimušu zema sabiedriskā stāvokļa vecāku bērniņu. Viņi zināja, ka tas ir iemiesotais Dieva Dēls Jēzus Kristus, visu cilvēku vienīgā cerība pēdējās tiesas dienā.

Baznīca pret astroloģiju

Kādēl baznīca iestājas pret astroloģiju? Pats svarīgākais iemesls ir Svētajos Rakstos skaidri izteiktais aizliegums pareģot nākotni: "Lai tavējo starpā neatrastos neviens pats, kas savu dēlu vai savu meitu liktu sadedzināt uguni, nedz arī, kas zīlē nākotni, nedz laika zīmu tajātājs, nedz čūsku apvārdotājs, nedz burvis, nedz vārdotājs, nedz garu izsaucējs, nedz pareģis, nedz mirušo izaicinātājs.". (5. Moz. 18:10–11, arī 3. Moz. 19:26, 31; 2. Moz. 22:18; Gal. 5:19–20) Lai gan Mozus nesaka, ka aizliegta ir astroloģija, tomēr nākotnes paredzēšana, ar ko astroloģija nodarbojas, atrodas tajā pašā aizliegto darbību laukā, kuras Mozus šeit apraksta. Ja ir iespējamas pārdabiskas, garīgas pasaules izraisītas, parādības, t. sk. nākotnes paredzēšana, pētot zvaigžņu stāvokli, tad tās varētu būt vai nu no Dieva, vai no velna. Bet Dievs Rakstos skaidri aizliedz šādu nodarbi. Aizliedz, – lai ko arī sacītu paši nākotnes paredzētāji.

M.Luters rakstīja, ka velns ir Dieva mērķaļi. Dievs sūta praviešus, kas vada mūs uz debesīm, velns sūta savus vēstnešus, kuri ved cilvēkus neceļos ar nākotnes zīlēšanu. Dievs runā Savu vārdu caur Saviem praviešiem, dēmoni runā caur medijiem – cilvēkiem, kuri ir starpnieki sazinā ar garu pasauli. Pret šādiem velna "praviešiem" Mozus raksta: "Zini: ja pravietis runās Tā Kunga Vārdā, bet pravietojums nepiepildās un neklūst īstenībā, tad tas ir vārds, ko Tas Kungs nav runājis; pravietis to ir teicis savā pārgalvībā, tāpēc nebīstieties no viņa." (5.Moz. 18:22)

Daudzi varētu sacīt, ka astroloģija ir tikai kā izklaide. Dažiem jā, citiem nē. Un, kas šodien ir izklaide, rīt var kļūt par sekਮīgiem līderiem. Par Luteru kā dižu cilvēku saglabājies daudz liecību un saraksts loti daudz grāmatu – vairāk nekā par jebkuru citu vēsturisku personu. Protams, par Jēzu Kristu ir sarakstīts vēl vairāk – Viņš ir Dieva Dēls. Bet Luters ir neparasta personība, nevienu neatstāj vienaldzīgu – ja

Ja sākam savu dzīvi balstīt nevis paļavība uz Dievu Radītāju, kurš mums pats no Sava labā prāta dod visu, kas mūsu miesai un dvēselei nepieciešams, bet gan lūkojoties zvaigžņu stāvoklī, tad esam veikuši visnopietnāko, tas ir – 1. bausja, pārkāpumu. Tieši tādēļ baznīca, Kristus sūtīta, Dieva vārdu patiesībā pastāvoša, iestājas pret katru vilinājumu, kurš varētu būt liktenīgs kādam no Dieva mīlotajiem bērniem. Ir labi šīs rūpes saprast pareizi un izturēties nopietni pret Dieva iztektajiem brīdinājumiem, pat ja mēs tos līdz galam nespējam izprast.

EDĀ

Draudzes dzīve

Citāda trešdiena

Inga Raginska

"Ja vien man būtu vieta, kur nostāties, es varētu izkustināt pasauli," teica Arhimēds.[..] Luters pacēla pasauli, jo viņam bija vieta, kur nostāties. Un, tā kā mums ir tas pats Vārds, tad tāda vieta ir arī mums."

Turpinājumā tematiski apskatījām Lutera dzīvi, raksturu un mantojumu. Daudziem bija atzīmēti kādi notikumi grāmatā, par ko gribējās uzziņāt vairāk, citi lasīja priekšā rindas, kuras šķūtušas būtiskas un nozīmīgas. Pirmā lielākā diskusija izvērtās par Lutera bērnību un bērnu audzināšanu šodien. Pēc tā laika katoļu baznīcas teoloģiskās izpratnes par pārkāpumu – pat tad, ja tas ir piedots – ir jāsaņem miesas sods, proti, savi grēki ir jāizpērk. Arī skolās bija stingra, pat barga audzināšana, fiziski disciplinārsodi tika uzlikti par vismazākajiem pārkāpumiem.

Aldis: "Varbūt tādēļ, lai sods paša saknē iznīcinātu vēlēšanos darīt launu?" Mācītājs mums atgādināja Lutera uzskatu par bērnu audzināšanu: "Bērni un skolēni ir jāsoda tā, ka blakus rīkstei vienmēr ir arī abols; jo ir loti slīkti, ja bērniem vai skolēniem zūd viņu draudzīgā attieksme pret vecākiem vai skolotājiem." (182.)

Līviņa savukārt runāja par mīlestību, kas tik loti nepieciešama bērnam: "Dod bērnam savu lielo mīlestību, tā nav tik zūdoša kā rotāļlieta, kas pēc laika salūst un ir arā izmetama. Šodien vecākus pārņemis materiālisms, ir iespējams nopirkt un iedot taustāmas lietas, bet tiek aizmirst ar bērnu parunāt, samīlot viņu – tam nav laika."

Runājām par izglītības sistēmu Lutera laikā. "Tolaik mācības skolā notika latīnu valodā – galvenie priekšmeti bija gramatika, logika un retorika. Mācības sagatavoja cilvēku studijām – mācīja diskutēt, jo tolaik izglītīta cilvēka galvenais instruments bija vārds," stāstīja Aleksandrs. "Katrām skolniekiem bija jāraksta dzeja, jāsacer mūzika – neatkarīgi no viņa talanta vai muzikālās dzirdes. Iegūtās zināšanas un prakse vēlāk palīdzēja Luteram aizsākt liturgijas r e f o r m u , tā d ē j ā d i d i e v k a l p o j u m o s i e n ā c a draudzes dziedāšanā."

Pēc neliela ieskata viduslaiku kārtās un šķirās jauntri nonācām pie notikuma negaisa laikā – kad Luters, zibens notriekts, zvērēja kļūt par mūku. Mūsu jautrības iemesls, protams, nebija nedz baisais negaiss, nedz Lutera smagais dvēseles stāvoklis, bet gan tas, ka,

varenā triecienu nogāzts no kājām, Luters piesaucis svēto Annu (pēc baznīcas tradīcijas – jaunavas Marijas māti, tātad – Jēzus vecmāmiņu). Vēlāk Luters rakstīja: "Izmisums dara par mūku."

Sandra: "Luters laikam būs bijis loti izmis, kad ieraudzīja, ka visas grēcīgās īpašības piemīt arī mūkiem, un saprata, ka nekur no grēka tālu nav tīcīs."

DŽ.E.Vīts: "Kā Luters uz to norādīs vēlākajos gados, grēks nav tikai tas, ko cilvēks dara. Grēks ir tas, kas mēs esam. [...] Bez sirds stāvokļa maiņas cilvēka iekšienē nekādi labi darbi nav iespējami, un tas var notikt tikai tīcībā uz Jēzu Kristu." (31., 32. lpp.)

Pienāca brīdis, kad noliku savu rakstāmo pie malas un aizrautīgi klausījos. Tādēļ piedod, mīlo lasītāj, ka visas vakara pārdomas neverāšu Tev atstāstīt. Un varbūt nemaz nevajag. Labāk izmantošu izdevību un aicināšu arī Tevi mūsu Grāmatu lasītāju pulkā.

Divas lietas gan vēl gribu pieminēt. Pirmā no tām ir Lutera ģimene. "Manā riba Kate," – tā Mārtiņš Luters rakstīja par savu sievu. "Lai kas tu būtu, tu, pirmkārt, esi savas sievas vīrs un bērnu tēvs. Arī kristīgā draudzē bīskapam ir jābūt labam ģimenes vadītājam."

Un otrā, svarīgākā – Lutera lielā paļavība uz Dieva vārdu. Arī mums ir tas pats pamats. Luters negribēja mainīt ne pasauli, ne cilvēkus, bet stingri stāvēt un pastāvēt Dieva vārda, jo vieglāk ir dzīvot kopā ar Kungu, uz kuru vār mest savas nastas.

DŽ.E.Vīts: "Zināt, ka Dievs visu vada, – tas Luteram nozīmēja pašam neraizēties, neplānot un neuztraukties, it kā viss reformācijas iznākums būtu tikai viņa viena paša atbildība. Šo nastu viņš neuzņemās uz sevi – drīzāk gan viņš saprata, ka šīs nastas nesējs ir Kristus." (158.lpp.)

Jā, šīs trešdienas vakars tiešām bija citāds – tas tīkami ievilkās līdz pat devītajai vakara stundai. Laba grāmata vēlreiz pārlapota un pārrunāta, zināšanas nostiprināta. Gardumi, kafija un tēja, sveces, mīli cilvēki... Un citās trešdienās, kad nav to pirmo trīs, tad trīs nākamie tomēr paliek: sveces, mīli cilvēki un – vieta arī Tev. Nāc!

Mācība

Zvēra zīme

Aleksandrs Bīte

(4. turpinājums.)

Cilvēks? Pārcilvēks? Necilvēks?

Ielūkojoties pasaules vēsturē, nav grūti pamanīt, ka pagātnes totalitāro režīmu centieni īstenot kontroli pār sev pakļautajiem cilvēkiem parasti iet roku rokā ar vēl kādu līdz šim nepiepildītu sapni – būtiski izmanīt pašu cilvēku. Kāds piemērs no antīkās pasaules. Senajā Spartā valsts pārvalde bija pakļāvusi sabiedrības dzīvi pilnīgai kontrolei un militarizētai disciplīnai – valdošajai sabiedrības šķirai piederošie zēni, sasniedzot septiņu gadu vecumu, tika nošķerti no vecākiem un ģimenēm un tika īpašā veidā audzināti par profesionāliem karavīriem. Sasniedzot 20 gadu vecumu, tiem visiem bez izņēmuma uz 10 gadiem bija jākļūst par obligātā dienesta karavīriem. Tikai 30 gadu vecumā tie kļuva par pilntiesīgiem sabiedrības locekļiem, taču arī šī "pilntiesība" bija visai divaina – tie dzīvoja kazarmu kopienas dzīvi. Līdztekus šādai drastiskai savu pilsoņu kontrolei Spartas režīms īstenoja arī savdabīgu tautas dzīvā spēku "uzlabošanu" jeb patiesībā – genocīdu pret savu tautu: jaundzimušie, kas nebija gana stipri, lai nākotnē kļūtu par labiem karavīriem, tika vienkārši nomesti no klinta.

Līdzīgi centieni izveidot "kvalitatīvāku", "pilnvērtīgāku" cilvēku bija arī citiem totalitārajiem režīmiem: 20. gadsimtā nacisti attīstīja rasu teoriju – rases un tautas sadalīja "pilnvērtīgajās" un "nepilnvērtīgajās", iznīcināja "nepilnvērtīgos" savā un citās tautās un pat veselas "nepilnvērtīgās tautas", bet viņu vadonis mуроja par Pārcilvēku, ko esot redzējis savās paranoiskajās vīzijās. Arī komunisti runāja par jauna cilvēka, komunisma cēlēja, tipa izveidi – gan ne ar rasistiskām, bet – ar šķiriskām metodēm. Vienkārši cilvēks totalitāriem īsti nekad nav derējis, ir bijis vajadzīgs kaut kas vairāk nekā vienkārši cilvēks.

Mūsdienās, kā to liecina neskaitāmas fantastikas filmas un grāmatas, cilvēks drošīgi sapļo šo sapni tālāk, un mūsdienu tehnoloģijas to atļauj: gēnu inženierija, digitālās biotehnoloģijas, kas meklē iespēju organiski savienot digitālās tehnoloģijas un dzīvo organismu, savienot mākslīgo un dabisko intelektu, jau ir šodienas realitāte. Arī šai tēmai ir zināma saistība ar mūsu apskatāmo jautājumu. Ievadā tas tika izteikts ar tēzi: Šīs [zvēra zīmes] tehnoloģijas, iespējas, būs saistītas ar cilvēku bioloģisku izmāinīšanu. Dažas vietas Atklāsmes grāmatā ļauj šādu hipotēzi izvirzīt. 16. nodaļa

mocībām, kas piemeklēs pasauli un baznīcu, domājams, pašos pēdējos laikos pirms Kristus otrs atnākšanas – pēdējās pauzdes dzīves laikā. Pirmā no šim mocībām skar tos, kas pieņemuši zvēra zīmi: "Pirmais [engelis]

gāja un izlēja savu kausu pār zemi, tad piemetās jauni, nikni augoni cilvēkiem, kam bija zvēra zīme un kas pielūdza viņa tēlu." (16:2) Šis teksts vedina uz domām, ka tie, kas būs pieņemuši zvēra zīmi, bioloģiski atšķirsies no pārējiem cilvēkiem, jo šī fiziskā mociņa skars tikai viņus, pārējie paliks neskarti. Šo hipotēzi pastiprina arī tas, ka gan totālās kontroles, gan cilvēka bioloģiskās izmaiņas un mākslīgā un dabiskā intelekta "sintēzes" tehnoloģijas šobrīd attīstās vienlaikus un iespēja tās apvienot vienotā sistēmā ir visai liela un iekārojama.

Kāpēc gan cilvēks būtu bioloģiski jāmaina, un kā tas varētu sekmēt cilvēka kvalitātes uzlabošanu? Te varētu minēt vairākus aspektus. Gēnu inženierijas prakse liecina, ka, izmainot Dieva radīto kārtību, kas nosaka katras dzīvās radības raksturīgās īpašības, var iegūt jaunas īpašības. Nevarētu gan sacīt, ka rezultātā vienmēr veidojas kas tiešām labāks un kvalitatīvāks, bet parasti tiek iegūtas īpašības, kas izdevīgākas ražotājiem un tirgotājiem. Piemēram, ģenētiski modifīcētā pārtīka. Augļi un dārzeņi, kas šādā veidā modifīcēti, ir vieglāk izaudzējami un saglabājami, jo tos vairs "nepazīst" tie kaitēkļi un slimības, kas piemeklēja nemodificētos, un arī saglabājās tie ievērojami ilgāk nekā parastie augļi un dārzeņi. Lielveikal plauktos var iegādāties zemenes ar baktēriju gēniem, rīsus ar ledus zīvs gēnu un daudzus citus gēnu inženierijas brīnumus. Vai šie produkti vienmēr ir kvalitatīvāki? Mēs pērkam un ēdam tomātus, gurķus, ābolus un daudz ko citu, kā garša vairs nav tāda kā parastiem, Dieva radītiem, tomātiem, gurķiem, āboliem. Toties noliktavās šie mākslīgie augļi un dārzeņi saglabājas mēnešiem un pat gadiem ilgi. Liela daļa no tiem ir ne vien negardi, bet arī neveselīgi, tomēr šādu produktu tiek veidots aizvien vairāk un vairāk – par spīti nopietniem zinātnieku brīdinājumiem, ka šādi iegūta pārtīka izraisa bīstamas saslimšanas.

Izskaņās, ka līdzīgi tam, kā ar gēnu inženierijas palīdzību var izaudzēt tādus augļus, dārzeņus un dzīvniekus, kas peļņas zījā ir izdevīgi ražotājiem un tirgotājiem, drīz vien būs iespējams arī cilvēku ģenētiski "uzlabot" tā, kā tas kādam būs izdevīgi. Jo arī cilvēks patēriņājūtu sabiedrībā saskaņā ar tās vērtībām tiek skaitīts kā varas un peļņas gūšanas objekts.

Nav grūti iedomāties, kādas peļņas iespējas parādīties, ieviešot dažādas gēnu tehnoloģijas: ja ar dažādu dzīvnieku, augu, mikroorganismu vai zivju gēniem varēs tehnoloģiska nepieciešamība zvēra zīmes ieviešanai. Varbūt varas vēlmes īstenot savus

fiziskos dotumus, dzīves ilgumu, izturību pret agresīviem vides faktoriem, organisma pretestības spējas pret dažādām slimībām dzīves laikā. Pirmā no šim mocībām skar tos, kas pieņemuši zvēra zīmi: "Pirmais [engelis]

gāja un izlēja savu kausu pār zemi, tad piemetās jauni, nikni augoni cilvēkiem, kam bija zvēra zīme un kas pielūdza viņa tēlu." (16:2) Šis teksts vedina uz domām, ka tie, kas būs pieņemuši zvēra zīmi, bioloģiski atšķirsies no pārējiem cilvēkiem, jo šī fiziskā mociņa skars tikai viņus, pārējie paliks neskarti. Šo hipotēzi pastiprina arī tas, ka gan totālās kontroles, gan cilvēka bioloģiskās izmaiņas un mākslīgā un dabiskā intelekta "sintēzes" tehnoloģijas šobrīd attīstās vienlaikus un iespēja tās apvienot vienotā sistēmā ir visai liela un iekārojama.

Kāpēc gan cilvēks būtu bioloģiski jāmaina, un kā tas varētu sekmēt cilvēka kvalitātes uzlabošanu? Te varētu minēt vairākus aspektus. Gēnu inženierijas prakse liecina, ka, izmainot Dieva radīto kārtību, kas nosaka katras dzīvās radības raksturīgās īpašības, var iegūt jaunas īpašības. Nevarētu gan sacīt, ka rezultātā vienmēr veidojas kas tiešām labāks un kvalitatīvāks, bet parasti tiek iegūtas īpašības, kas izdevīgākas ražotājiem un tirgotājiem. Piemēram, ģenētiski modifīcētā pārtīka. Augļi un dārzeņi, kas šādā veidā modifīcēti, ir vieglāk izaudzējami un saglabājami, jo tos vairs "nepazīst" tie kaitēkļi un slimības, kas piemeklēja nemodificētos, un arī saglabājās tie ievērojami ilgāk nekā parastie augļi un dārzeņi. Lielveikal plauktos var iegādāties zemenes ar baktēriju gēniem, rīsus ar ledus zīvs gēnu un daudzus citus gēnu inženierijas brīnumus. Vai šie produkti vienmēr ir kvalitatīvāki? Mēs pērkam un ēdam tomātus, gurķus, ābolus un daudz ko citu, kā garša vairs nav tāda kā parastiem, Dieva radītiem, tomātiem, gurķiem, āboliem. Toties noliktavās šie mākslīgie augļi un dārzeņi saglabājas mēnešiem un pat gadiem ilgi. Liela daļa no tiem ir ne vien negardi, bet arī neveselīgi, tomēr šādu produktu tiek veidots aizvien vairāk un vairāk – par spīti nopietniem zinātnieku brīdinājumiem, ka šādi iegūta pārtīka izraisa bīstamas saslimšanas.

Izskaņās, ka līdzīgi tam, kā ar gēnu inženierijas palīdzību var izaudzēt tādus augļus, dārzeņus un dzīvniekus, kas peļņas zījā ir izdevīgi ražotājiem un tirgotājiem, drīz vien būs iespējams arī cilvēku ģenētiski "uzlabot" tā, kā tas kādam būs izdevīgi. Jo arī cilvēks patēriņājūtu sabiedrībā saskaņā ar tās vērtībām tiek skaitīts kā varas un peļņas gūšanas objekts.

Nav grūti iedomāties, kādas peļņas iespējas parādīties, ieviešot dažādas gēnu tehnoloģijas: ja ar dažādu dzīvnieku, augu, mikroorganismu vai zivju gēniem varēs tehnoloģiska nepieciešamība zvēra zīmes ieviešanai. Varbūt varas vēlmes īstenot savus

Mācība

Nekas nespēj pilnīgi un neatgriezeniski šķirt cilvēku no Dieva dāvātās pestīšanas Kristū, ja vien viņš ir cilvēks.

Te būtu jājiceļ kāda lieta. Nereti Jaudis, arī kristieši, uztver reliģiju un ticību kā norisi, kas, ja tā varētu sacīt, saistīta ar cilvēka galvu, notiek viņa galvā, viņa domās un sajūtās, kā sava veida ideoloģiju vai pasaules uzskatu. Katrā ziņā daudzi nepievērš pienācīgu uzmanību ar Dieva radīšanas un pestīšanas kārtību saistītajiem būtiskajiem jautājumiem.

Mēs topam izglābtī ne jau tāpēc, ka kādu īpašu vārdu, ideoloģijas vai kādas garīgas ieteikmes dēļ izmainīs mūsu domas, attieksme un pasaules uzskats (kas, protams, arī tā notiek), bet gan tāpēc, ka Dievs Dēls ir kļuvis cilvēks, visā līdzīgs mums. Viņš uzņēmis uz sevi cilvēka miesu un dvēseli, lai savā dievišķajā spēkā šķīstītu un darītu Dievam pieņemamu mūsu miesu un dvēseli. Viņš kļuvis cilvēks, lai izglābtu cilvēkus. Te atklājas Kristus iemiesošās jēga un nozīme. Arī Svētajos Rakstos sakārbīai starp mūsu un Kristus cilvēcīgumu, pat miesiskumu, tiek piešķirta Joti liela nozīme. Īpaši uzsvērti un skaidri par to lasām Vēstulē 14:9–10)

Lasot šos Svēto Rakstu vārdus, var rasties iespāids, ka Dieva sods par to, ka cilvēki pieņem pie savas miesas zīmi, bez kuras taču nebūs iespējams nodrošināt pašas nepieciešamākās dzīves vajadzības – ne pirkst ne pārīdot –, ir nesamērīgi bargs. Turklat no Rakstu liecības izsecināms, ka ne tikai tie, kas pieņems šo zīmi labprātīgi un kopā ar zvēra ideoloģiju jeb runu (13:15), t.i., pielūgs zvēru, tiks pazudināti; arī pati šīs zīmes pieņemšana kā tāda nošķirs no Kristus valstības (Jn. atkl. 20:4).

Kādas tā var būt, ka mīlošais Dievs, kas visos laikos ir bijis tik zēlsirdīgs un pacietīgs pret grēcinieku, ka pieņemis un dāvājis dzīvību katram, kas vien savus grēkus un elkkalpošanu nozēlo, atgriežas un tic uz Viņu, pēkšņi šajos pēdējos laikos kļūst tik bargs un nepiekāpīgs, ka tie, kas nevar iztūrēt ārkārtīgi smago pārbaudījumu ar zvēra zīmi, nevar atgūt Viņa žēlastību? Vai Dievs pēdējos laikos mainīsies? Nē, Dievs ir un būs nemainīgs Savā žēlastībā, Viņš ir uzticīgs tam, ko solījis. Kas tad būs izmainījies? Acīmredzot – cilvēks.

Otrkārt, lai šo nodomu piepildītu, Dievs licis Savam Dēlam kļūt par cilvēku: "Bet, tā kā bērniem ir asinis un miesa, tad arī Viņš tāpat to ir pieņemis, lai ar nāvi iznīcinātu to, kam nāves vara, tas ir, velnu.. Tāpēc Viņam visās lietās bija jātop brāliem līdzīgam, lai par tiem varētu iežēloties un būtu uzticams augstais priesteris Dieva priekšā salīdzināt tautas grēkus." (2:14, 16)

Treškārt, tieši tādēļ, ka Kristus tapis cilvēks, mēs, cilvēki, varam saņemt Dieva dāvāto pestīšanu: "Tā ka nu mēs, brāļi, droši varam iejet svētajā vietā Jēzus asīnu dēl, ko Viņš mums sagatavojis par jaunu un dzīvu ceļu caur priekškaru, tas ir, Viņa miesu."

(10:19–20) Šīs un daudzas citas Rakstu vietas mums māca vienkāršo ticības patiesību, ka Dievs Kristus tapis cilvēks ar miesu un asīnum un saprātīgu dvēseli, lai cilvēku pilnīgi neatgriezeniski šķirt no Dieva žēlastības Kristū, jo Kristus ir grēcinieku Pestītājs.

Ja zvēra zīmes pieņemšana kļūs par šādu neatgriezenisku nošķiršanu no Dieva, tad

vienīgais hipotētiski iedomājamais iemesls varētu būt tākais, ka cilvēks vairāk par reliģiju un ticību, kas vajadzīgas dzīvībai un dievbījbai. Tā atzīnā, kas mūs ir aicinājis ar Savu godību un spēku. Ar to Viņš mums ir dāvinājis Joti lielus un dārgus apsolījumus, lai jums ar tiem būtu daļa pie dievišķas dabas, jums, kas esat izbēguši no tā posta, kas kārību dēl ir pasaule." (2. Pēt. 1:3–4) Tātad tāpēc, ka mēs esam cilvēki un Kristus ir cilvēks un mūsu brālis, mēs kļūstam līdzdalīgi pie dievišķas dabas un godības.

Taču, ja cilvēks vairs nav cilvēks, tad arī Kristus upuris uz viņu vairs neattiecas un Evaņģēlijs viņam nevar palīdzēt. Evaņģēlijs, kas dod cilvēkam spēku, kurš nāk no grēku, nāvī un elli uzvarējušā cilvēka Jēzus Kristus, neko nevar iedot necilvēkam. Pat, ja šis vairs ne cilvēks citu acīs šķiet īsts pārcilvēks, viņš paliek bezgalīgi šķirts no Dieva un mūžīgām mokām lemts, ar savu necilvēciskumu viņš iemantojis līdzdaļu velna un viņa valstībā. Nākamā – dievišķās godības – pasaule ir nodota cilvēka Kristus un Viņa cilvēcisko brāļu varā. Šādi skatoties, mēs varam saprast, kāpēc tiem, kas pieņems zvēra zīmi, atgriešās un pestījāšā žēlastībā būs liegta. Tā nav kāda īpaša un nesaprotama Dieva iegriba, bet likumsakārība, kas dzīli pamatota radīšanas un pestīšanas kārtībā.

* Kādēļ Dievs kļuva par cilvēku?
(Nobeigums nākamajā numurā.)

Finanšu pārskats

2007.gada decembris

Ienāmumi	
Ziedojuši no kolektēm	3 043,62
Draudzēs nodoklis	353,00
Mērķa ziedojuši diakonijai	871,96
Samaksa par ūdeni no īrniekiem	15,45
Īres maksā	30,81
Hansabankas procenti	7,40
Kopā	4 322,24
Izdevumi	
Saimnieciskie izdevumi	125,52
Draudzēs darbinieku (6) algas	1 078,95
Ziemsvētku dāvanas (prēmijas)	600,00
Ienākumu nod. (par darbiniekiem)	302,99
Sociālais nod. (par darbiniekiem)	495,26
Tālrunitis	13,52